

Μάιος 2020

ΠΛΟΣΚΑΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Α6)

16 Απριλίου 2020

Αγαπητό μου ημερολόγιο καλημέρα!!!

Δεν τα βλέπω και πολύ καλά τα πράγματα σήμερα.. και γενικά αυτές τις μέρες δηλαδή... συνέχεια και απ όλους ακούω τις ίδιες λέξεις ..“υπομονή, υπομονή, υπομονή ...και προσοχή!!”. Πόσο υπομονή ακόμα μπορώ να κάνω? Πότε θα δω τους φίλους μου και τους συμμαθητές μου? Πότε θα ανοίξουν τα σχολεία? Πότε θα επισκεφτώ ξανά τους συγγενείς μου.. τη γιαγιά μου και τον παππού μου? Θα ανοίξει άραγε ξανά το γήπεδο μπάσκετ? Σκέψου ότι με την ξαδέλφη μου μένουμε δίπλα – δίπλα και δεν μπορούμε πλέον να πηγαينوερχόμαστε ο ένας στο σπίτι του άλλου όπως παλιά...

Μου έχουν λείψει απίστευτα όλα αυτά, η καθημερινότητα που είχα κάποτε, πριν κλειστούμε στο σπίτι. Και για φαντάσου!!! Τί ειρωνεία... κάποτε δυσανασχετούσα για να κάνω κάποια από αυτά τα απλά καθημερινά πράγματα... Έτσι είναι όμως... πρέπει να χάσουμε κάτι για να το εκτιμήσουμε πραγματικά!!!!.... Ξέρεις πού καταλήγω φίλε μου? Ότι τελικά, οι μικρές καθημερινές στιγμές.. είναι αυτές που πραγματικά έχουν αξία και γεμίζουν τη ζωή μας!!!

Πες μου τώρα το σημαντικότερο... Το ξέρεις ότι πλησιάζει το Πάσχα και θα συνεχίσουμε να είμαστε κλεισμένοι στο σπίτι? Και τι θα γίνει με τα ήθη και έθιμα? Εσώκλειστοι και μόνο με την οικογένειά μου για φέτος... Δεν λέω.. ευτυχώς υπάρχει και ο αδελφός μου.. και ας μαλώνουμε πού και πού. Φαντάσου να μην είχα αδέρφια.. σκέτη πίκρα.... Κανονικά τέτοιες μέρες θα ήμουν στην Αθήνα με τα ξαδέρφια μου ή εκδρομή σε κάποιο μέρος κάπου αλλού.. μαζί τους όμως πάλι.. Φέτος όμως? Άστα να πάνε...

Σε ζάλισα όμως νομίζω... φτάνει για σήμερα. Λέω να βγω να περπατήσω λίγο.. να ξεμουδιάσω....

Υ.Γ. Ξέρω... μην ανησυχείς.. προσέχω!!

Μιλάμε αύριο..

Δημήτρης

ΣΤΙΣ ΜΕΡΕΣ ΤΗΣ ΚΑΡΑΝΤΙΝΑΣ

του Μακρόπουλου Νικόλα (A4)

Όλα έγιναν τόσο ξαφνικά... Όλα ξεκίνησαν για εμάς στις 10 Μαρτίου. Χαιρετήσαμε τους φίλους μας χωρίς να μπορούμε να φανταστούμε ότι θα αργήσουμε τόσο πολύ να ξαναϊδωθούμε. Με κάποιους μάλιστα μπορεί να ήμασταν λιγάκι παρεξηγημένοι. Πού να φανταζόμασταν όμως πόσο ασήμαντα θα φάνταζαν όλα αυτά, μπροστά στην αξία της ανθρώπινης ζωής;

Η εναλλαγή των συναισθημάτων αυτούς τους δύο μήνες, ήταν μεγάλη. Στην αρχή επικράτησε χαρά και ενθουσιασμός. Τι ωραία που φάνταζαν στα μάτια μας οι ξαφνικές «διακοπές»! Σιγά σιγά όμως άρχισαν να ξεπηδούν μπροστά μας εικόνες τόσο τρομακτικές και στενάχωρες που μόνο φόβο και αγωνία μας προκαλούσαν. Κλειστήκαμε μέσα, αποχωριστήκαμε φίλους και συγγενείς και υπήρχε ένας καθημερινός βομβαρδισμός πληροφοριών από την τηλεόραση που μόνο απογοήτευση και απόγνωση μας δημιουργούσαν. Η αγωνία όλου του κόσμου ήταν το πότε θα τελειώσει όλο αυτό και αν το τέλος αυτής της ιστορίας μας βρει όλους υγιείς. Μετά από δύο με τρεις εβδομάδες έκανε την εμφάνιση της και η βαρεμάρα. Τίποτα μέσα στο σπίτι δεν με κάλυπτε και δεν με ικανοποιούσε. Άρχισαν να μου λείπουν απλά καθημερινά πράγματα, όπως το να παίξω μπάλα με τους φίλους μου ή να πάμε μια απλή βόλτα με το αυτοκίνητο. Μετά ήρθε το Πάσχα. Ένα Πάσχα τελείως διαφορετικό απ' ότι το είχαμε σχεδιάσει. Από 'κει που είχαμε κανονίσει ένα υπέροχο ταξίδι, βρεθήκαμε να είμαστε μόνοι μας, κλεισμένοι μέσα και σε συνδυασμό με τον άσχημο καιρό, εμφανίστηκε και μια μικρή δόση μελαγχολίας.

Αφού πέρασε κι αυτό, άρχισαν σταδιακά να έρχονται τα πρώτα θετικά μηνύματα από την πανδημία. Ευτυχώς στη χώρα μας, όλα κύλησαν καλύτερα και η καθημερινότητα άρχισε να επανέρχεται σε φυσιολογικούς ρυθμούς. Όλον αυτόν τον καιρό, ήταν θετικό το ότι έγιναν κάποια μαθήματα με τηλεδιασκέψεις. Εκεί είχα την δυνατότητα να ξαναδώ τους συμμαθητές μου και τότε συνειδητοποίησα το πόσο πολύ μου είχαν λείψει και αυτοί, αλλά και οι καθηγητές μου. Άρχισα να αποζητώ τη ρουτίνα μου, αυτή που μέχρι πριν μου φαινόταν τόσο βαρετή. Τι ωραία που είναι τελικά στο σχολείο. Έχουν δίκαιο όσοι λένε πως καταλαβαίνεις την αξία κάποιου ή μιας κατάστασης, μόνο όταν τη στερηθείς. Κι εμείς το στερηθήκαμε βίαια το σχολείο, όπως και την ελευθερία μας, εντελώς απροσδόκητα, χωρίς να προλάβουμε να αντιληφθούμε τι συμβαίνει.

Έβλεπα την αγωνία στα πρόσωπα των γονιών μου, το άγχος τους για να μην πάθουμε κάτι. Όλη μέρα στην τηλεόραση μιλούσαν μόνο για τον ιό. “Μην βγαίνετε έξω” μας έλεγαν, “προστατέψτε τους παππούδες σας” μας έλεγαν, “προσέχετε τους γύρω σας” μας έλεγαν. Και μας φόρτωσαν με ένα βάρος ασήκωτο για την ηλικία μας. Πάνω από τις δυνάμεις μας. Και εμείς υποχρεωθήκαμε να ωριμάσουμε εντελώς ξαφνικά και να γίνουμε πιο υπεύθυνοι, για το καλό των μεγαλύτερων ανθρώπων. Το μυαλό μου προσπαθούσε να διαχειριστεί όλες αυτές τις πληροφορίες και οι εικόνες στην τηλεόραση μου έδειχναν με τον σκληρότερο τρόπο την πραγματικότητα.

Ευτυχώς όμως πέρασαν τα χειρότερα. Κάπου εκεί άρχισαν όλα να ξαναλειτουργούν. Σταμάτησαν τα υποχρεωτικά μηνύματα και ο κόσμος άρχισε να κυκλοφορεί πιο συχνά και νιώθοντας απελευθερωμένος. Τα καταστήματα άνοιξαν, οι παραλίες το ίδιο και εμείς μπορέσαμε επιτέλους να δούμε τα αγαπημένα μας πρόσωπα. Το σίγουρο είναι πως αυτή η κατάσταση, μας δυσκόλεψε όλους και μας έκανε να δούμε διαφορετικά τους ανθρώπους γύρω μας. Χαίρομαι που ακούω πως τα πράγματα στο εξωτερικό πηγαίνουν καλύτερα και εύχομαι να ξαναγίνουν όλα όπως πριν. Βαρέθηκα να ακούω δυσάρεστες ειδήσεις και να μου λένε όλοι ότι πρέπει να προσέχω τα πάντα. Το έχω καταλάβει και πιστεύω πως όλο αυτό, θα μας κάνει όλους πιο υπεύθυνους ανθρώπους, με σεβασμό στην ανθρώπινη ζωή. Θεωρώ πως αυτό που ζήσαμε, είναι μια εμπειρία που, αν την δούμε από τη θετική της πλευρά, θα καταλάβουμε τί πραγματικά αξίζει και πόσο καλύτεροι άνθρωποι μπορούμε όλοι μας να γίνουμε.

Οι μέρες της καραντίνας

του Σαλαμού Παναγιώτη (Α6)

Ήρθε νέος ιός,
είναι ο Κορωναιός.

Στις 11 Μαρτίου
γίνεται το κλείσιμο του σχολείου.

Άδειο το θρανίο,
καθηγητής δεν υπάρχει στο γραφείο.

Κλειστές οι τάξεις,
καιρός να λουφάξεις.

Μας λένε οι ειδικοί,
δεκατέσσερις μέρες το πολύ.
Πέρασαν όμως δύο μήνες,
αχ αυτές οι καραντίνες.

Στις 18 Μαΐου
το νέο άνοιγμα του σχολείου.
Τσιόδρας, Χαρδαλιάς και Κεραμέως
μας δίνουν οδηγίες βεβαίως.

Έμειναν πλέον τρεις βδομάδες,
πώς θα περάσουν οι ρημάδες;
Θέλουμε επιτέλους διακοπές,
ξέγνοιαστες κι αληθινές.

Αλήθεια

της Πύρτσιου Έλενας (Γ5)

Επηρεασμένη από τον εγκλεισμό μας στο σπίτι, λόγω του Covid-19, εμπνεύστηκα το παρακάτω ποίημα. Ανάμεσα σε επιστημονικά δεδομένα από τη μια και θεωρίες συνωμοσίας από την άλλη αναζητώ τη δική μου αλήθεια.

Αλήθεια' μια λέξη τόσο μικρή με μεγάλη όμως σημασία
όπου διαφέρει από σπίτι σε σπίτι κι από επαρχία σε επαρχία

Πρέπει άραγε να την κρατάμε σφιχτά, μόνο για τον εαυτό μας
ή να τη λέμε δυνατά να την ακούσει και ο διπλανός μας;

Να τη λες στην θάλασσα να την ακούν τα ψάρια
να την πάρουν να την πάνε στις θάλασσας τα μονοπάτια.

Η αλήθεια είναι λόγια καρδιάς λόγια αγάπης
που μπορείς να τη λες δυνατά όπου και αν κοιτάξεις.

Κράτα την όμως καλά μη σου φύγει και τη χάσεις
γιατί ξανά μετά, θα πρέπει να την ψάξεις.

Η αλήθεια είναι σημαντική σε κάθε στιγμή μας
γιατί αλλιώς μονότονη θα ήταν η ζωή μας.

ΑΛΗΘΕΙΑ

του Γιαννούλη Κωνσταντίνου (Γ1)

Ποτέ δεν μ' άρεσαν τα παραμύθια
Πάντα ζητούσα την αλήθεια.
Τί ήταν ο δράκος και ο λύκος;
Ποιο ήταν το όνομά τους;

Ποτέ δεν μ' άρεσαν τα παραμύθια
Πάντα ζητούσα την αλήθεια.
Δεν ήθελα με ψέματα να με κοιμίζουν
Ούτε με ψέματα να με φοβίζουν.

Σαν καθαρός αέρας είναι η αλήθεια
που σε ξυπνάει απ' τα παραμύθια.

ΠΟΙΗΜΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

του Καραζαφείρη Στέργιου (Γ2)

Η αλήθεια είναι ένα αγαθό
που έχει χαθεί στον κόσμο αυτό.

Συνήθως όταν ακουστεί
θυμό και θλίψη προκαλεί.

Η αλήθεια είναι σημαντική
για μια δίκαιη ζωή.
Εάν στο φως κάποτε βγει
ουδέποτε θα ξεχαστεί.

Κλαίει και η μάνα το παιδί
που πίστεψε στα παραμύθια.
Σκέφτεται πως ήταν κουτή
που δεν του είπε την αλήθεια.

Όμως δεν ήτανε κουτή
ήτανε φοβισμένη.
Γιατί έτσι ήθελαν αυτοί
να είναι δυστυχισμένη.

Δεν πρέπει να συναναστρέφεται
με ανθρώπους που δεν λένε την αλήθεια.
Ούτε όμως και να τους εχθρεύεται
απλά να μην ακούς τα παραμύθια.

Θα 'θελα να 'μυνα...

της Χώρα Χριστίνας (Γ6)

Θα 'θελα να 'μυνα κρινάκι

Κάτω από το Σταυρό Σου Χριστέ

Σύμβολο αγνότητας και ταπεινοφροσύνης

Μαζί Σου να' νιωθα και εγώ τα πάθη τα σεπτά

Θα 'θελα να 'μυνα το καντήλι

Που με το τρεμουλιαστό του φώς

Να σιγόκαιε για Σε ακοίμητο

Θερμαίνοντας την ελπίδα

Και παρηγορώντας τις καρδιές των ανθρώπων

Θα 'θελα η καμπάνα να 'μυνα

Να προσκαλούσα την κάθε ψυχή

Με το άκουσμά μου να συμμετέχει

Στη Μεγάλη Εβδομάδα, στα πάθη του Χριστού

Και από εκεί ψηλά, μαζί με τους αγγέλους

Να μηνούσα ότι Χριστός Ανέστη!

Τον αγώνα μου Χριστέ να ευλογήσεις

Ώστε τη Μεγάλη αυτή Εβδομάδα

Να προσφέρω και εγώ κάτι σε Σε

Που για μας σταυρώθηκες

Με την ταπεινή στολή της ανθρώπινης φύσεως

Και να ομολογώ με την πίστη μου

Πως Ανέστη Χριστός ο Παντοδύναμος!!!